

Gebrüder Grimm:

Rotkäppchen

Es war einmal eine kleine süße Dirne, die hatte jedermann lieb, der sie nur ansah, am allerliebsten aber ihre Großmutter, die wußte gar nicht, was sie alles dem Kinde geben sollte. Einmal schenkte sie ihm ein Käppchen von rotem Sammet, und weil ihm das so wohl stand und es nichts anders mehr tragen wollte, hieß es nur das Rotkäppchen. Eines Tages sprach seine Mutter zu ihm: »Komm, Rotkäppchen, da hast du ein Stück Kuchen und eine Flasche Wein, bring das der Großmutter hinaus; sie ist krank und schwach und wird sich daran laben. Mach dich auf, bevor es heiß wird, und wenn du hinauskommst, so geh hübsch sittsam und lauf nicht vom Weg ab, sonst fällst du und zerbrichst das Glas, und die Großmutter hat nichts. Und wenn du in ihre Stube kommst, so vergiß nicht, guten Morgen zu sagen, und guck nicht erst in alle Ecken herum.«

»Ich will schon alles gut machen«, sagte Rotkäppchen zur Mutter und gab ihr die Hand darauf. Die Großmutter aber wohnte draußen im Wald, eine halbe Stunde vom Dorf. Wie nun Rotkäppchen in den Wald kam, begegnete ihm der Wolf. Rotkäppchen aber wußte nicht, was das für ein böses Tier war, und fürchtete sich nicht vor ihm.

»Guten Tag, Rotkäppchen«, sprach er.

»Schönen Dank, Wolf.«

»Wo hinaus so früh, Rotkäppchen?«

»Zur Großmutter.«

»Was trägst du unter der Schürze?«

»Kuchen und Wein: gestern haben wir gebacken, da soll sich die kranke und schwache Großmutter etwas zugut tun und sich damit stärken.«

»Rotkäppchen, wo wohnt deine Großmutter?«

»Noch eine gute Viertelstunde weiter im Wald, unter den drei großen Eichbäumen, da steht ihr Haus, unten sind die Nußhecken, das wirst du ja wissen«, sagte Rotkäppchen.

Grimm fivérek:

Piroska

Volt egyszer egy aranyos leányka. Mindenki megszerette, aki csak ránézett. A legjobban azonban a nagymamája szerette, aki azt se tudta, hogy mi mindent ajándékozzon neki. Egyszer aztán egy piros bársonyból készült pártát vett neki. Ez olyan jól állt rajta, hogy attól kezdve nem is akart mást fölvenni. Így aztán elnevezték a kislányt Piroskának*.

Egyszer így szólt hozzá az édesanyja: „Gyere, Piroska, itt van egy kalács és egy üveg bor. Vidd el a nagymamának, beteg is, gyenge is szegény, ez biztos jót fog tenni neki. Indulj, mielőtt megjön a hööség, és ha beérsz az erdőöbe, maradj szépen az úton! Különben el találnál esni, összetörik az üveg, és akkor mit viszel a nagymamának? És amikor megérkeztél, köszönj szépen, és ne tekingélj összevissza, jobbra-balra.”

„Minden rendben lesz” – ígérte Piroska, és még kezét is adott rá édesanyjának.

A nagymama az erdőöben lakott egy félórára a falutól. Amint Piroska beért az erdőöbe, szembe jött vele a farkas. Piroka nem tudta, hogy milyen gonosz állat a farkas, így hát nem is félt tőle.

„Jó napot, Piroska!” – köszönt a farkas.

„Köszönöm szépen, farkas!”

„Hová ilyen korán, Piroska?”

„A nagymamához.”

„Hát aztán mi van a kötényed alatt?”

„Egy üveg bort és egy kalácsot viszek a nagymamának. Tegnap sütöttük, el kell vinni, mert gyenge is, beteg is szegény. Hadd kapjon újra erőre tőle.”

„Piroska, hol lakik a nagymamad?”

„Még egy negyedóránnyira innen, az erdőöben a három tölgyfa alatt van a háza, tudod, a mogyorósövénynél” – felelte Piroska.

Der Wolf dachte bei sich: »Das junge zarte Ding, das ist ein fetter Bissen, der wird noch besser schmecken als die Alte: du mußt es listig anfangen, damit du beide erschnappst.« Da ging er ein Weilchen neben Rotkäppchen her, dann sprach er: »Rotkäppchen, sieh einmal die schönen Blumen, die ringsumher stehen, warum guckst du dich nicht um? Ich glaube, du hörst gar nicht, wie die Vöglein so lieblich singen? Du gehst ja für dich hin, als wenn du zur Schule gingst, und ist so lustig draußen in dem Wald.«

Rotkäppchen schlug die Augen auf, und als es sah, wie die Sonnenstrahlen durch die Bäume hin und her tanzten und alles voll schöner Blumen stand, dachte es: »Wenn ich der Großmutter einen frischen Strauß mitbringe, der wird ihr auch Freude machen; es ist so früh am Tag, daß ich doch zu rechter Zeit ankomme«, lief vom Wege ab in den Wald hinein und suchte Blumen. Und wenn es eine gebrochen hatte, meinte es, weiter hinaus stände eine schönere, und lief darnach, und geriet immer tiefer in den Wald hinein. Der Wolf aber ging geradeswegs nach dem Haus der Großmutter und klopfte an die Türe.

»Wer ist draußen?« »Rotkäppchen, das bringt Kuchen und Wein, mach auf.«

»Drück nur auf die Klinke«, rief die Großmutter, »ich bin zu schwach und kann nicht aufstehen.«

Der Wolf drückte auf die Klinke, die Türe sprang auf, und er ging, ohne ein Wort zu sprechen, gerade zum Bett der Großmutter und verschluckte sie. Dann tat er ihre Kleider an, setzte ihre Haube auf, legte sich in ihr Bett und zog die Vorhänge vor.

Rotkäppchen aber war nach den Blumen herumgelaufen, und als es so viel zusammen hatte, daß es keine mehr tragen konnte, fiel ihm die Großmutter wieder ein, und es machte sich auf den Weg zu ihr. Es wunderte sich, daß die Türe aufstand, und wie es in die Stube trat, so kam es ihm so seltsam darin vor, daß es dachte: »Ei, du mein Gott, wie ängstlich wird mir's heute zumut, und bin sonst so gerne bei der Großmutter!« Es rief »Guten Morgen«, bekam aber keine Antwort.

„Úgy-úgy, – gondolta magában a farkas –, ez a kis fiatalka sokkal zamatosabb lesz mint az öreganyja. Úgyesen kell hozzálatnom, hogy mindkettőjüket megkaparintsam.” Egy darabig csöndben bandukolt Piroska mellett, majd újra megszólalt. „Piroska, nézd csak ezt a sok szép virágot körös-körül! És hallod te egyáltalán, hogy milyen szépen dalolnak a madarak? Úgy sietsz, mintha iskolába mennél, pedig olyan érdekes itt minden.” Piroska körülnézett. Észrevette, hogy táncol a süürüü fák között áttörő napsugár a bokrok levelein. Mindenütt gyönyörű virágok mutogatták magukat. „De meg fog örülni a nagymama, ha viszek neki egy csokor frissen szedett virágot! Még olyan korán van, akkor is idejében odaérek, ha összegyűjtök egy nagy csokrot” – gondolta, és már kezdett is virágot szedni. De mindig, amikor letépett egyet, úgy látta, hogy egy kicsit messzebb még szebbek nőnek. Így aztán egyre mélyebbre került az erdőbe.

Ezalatt a farkas egyenesen a nagymama házához sietett. Bekopogott az ajtón.

„Ki van odakint?”

„Én vagyok az, Piroska. Hoztam egy kalácsot és egy üveg bort. Nyisd ki az ajtót!”

„Nyomd le a kilincset, én túl gyenge vagyok, nem tudok fölkelni” – felelte a nagymama. A farkas lenyomta a kilincset. Az ajtó kinyílt.

A farkas egyenesen az ágyhoz rontott és egyből bekapta a nagymamát. Majd fölvette a ruháit és fejkendőjét, befeküdt az ágyába és összehúzta az ágyfüggönyt. Ezalatt Piroska még mindig a virágot szedte. Mikor akkora lett a csokor, hogy már alig bírta összefogni, megint eszébe jutott a nagymama. Mostmár sietve újra útnak indult. Mikor megérkezett, csodálkozva vette észre, hogy tárva-nyitva a ház ajtaja. Belépett, és balsejtelve csak tovább fokozódott. „Jaj, Istenem, mennyire félek, pedig mindig olyan szívesen jövök ide” – gondolta. „Jó reggelt kívánok, nagymama” – mondta hangosan, de nem kapott semmi választ.

Darauf ging es zum Bett und zog die Vorhänge zurück: da lag die Großmutter und hatte die Haube tief ins Gesicht gesetzt und sah so wunderlich aus.

»Ei, Großmutter, was hast du für große Ohren!«

»Daß ich dich besser hören kann.«

»Ei, Großmutter, was hast du für große Augen!«

»Daß ich dich besser sehen kann.«

»Ei, Großmutter, was hast du für große Hände!«

»Daß ich dich besser packen kann.«

»Aber, Großmutter, was hast du für ein entsetzlich großes Maul!«

»Daß ich dich besser fressen kann.«

Kaum hatte der Wolf das gesagt, so tat er einen Satz aus dem Bette und verschlang das arme Rotkäppchen.

Wie der Wolf sein Gelüsten gestillt hatte, legte er sich wieder ins Bett, schlief ein und fing an, überlaut zu schnarchen.

Der Jäger ging eben an dem Haus vorbei und dachte: »Wie die alte Frau schnarcht, du mußt doch sehen, ob ihr etwas fehlt.«

Da trat er in die Stube, und wie er vor das Bette kam, so sah er, daß der Wolf darin lag. »Finde ich dich hier, du alter Sünder«, sagte er, »ich habe dich lange gesucht.« Nun wollte er seine Büchse anlegen, da fiel ihm ein, der Wolf könnte die Großmutter gefressen haben und sie wäre noch zu retten: schoß nicht, sondern nahm eine Schere und fing an, dem schlafenden Wolf den Bauch aufzuschneiden.

Wie er ein paar Schnitte getan hatte, da sah er das rote Käppchen leuchten, und noch ein paar Schnitte, da sprang das Mädchen heraus und rief: »Ach, wie war ich erschrocken, wie war's so dunkel in dem Wolf seinem Leib!« Und dann kam die alte Großmutter auch noch lebendig heraus und konnte kaum atmen.

Rotkäppchen aber holte geschwind große Steine, damit füllten sie dem Wolf den Leib, und wie er aufwachte, wollte er fort-springen, aber die Steine waren so schwer, daß er gleich niedersank und sich totfiel.

Az ágyhoz lépett, félrehúzta a függönyt, és ott feküdt a nagymama, mélyen a szemébe húzott fejkendővel. De milyen furcsán nézett ki!

„Jaj, nagymama, de nagy a füled!”

„Hogy jobban halljalak.”

„Jaj, nagymama, milyen nagy a szemed!”

„Hogy jobban lássalak.”

„Jaj, nagymama, olyan nagy a kezed!”

„Hogy jobban megfoghassalak.”

„De nagymama, olyan szörnyű nagy a szád!”

„Hogy jobban bekaphassalak!”

Alighogy kimondta ezt a farkas, kiugrott az ágyból, és egyből bekapta szegény Piroskát. Ekkor a farkas – vágyát kielégítve – újra visszafeküdt az ágyba, elaludt, és úgy elkezdett horkolni, hogy az egész ház beleremegett.

A vadász, aki éppen arra járt, eltűnődött: „Ej, de hangosan horkol ez az öregasszony, utánanézek, nincs e valamire szüksége.”

Belépett a szobába, és az ágyhoz érve rögtön észrevette, hogy a farkas fekszik benne. „Na, végre rád akadtam, te vén gonosz, már régóta kereslek” – mondta. A flintáját éppen kézbekapta, mikor eszébe jutott, hogy a farkas megehetette a nagymamát, akit talán még meg lehet menteni. Nem löött tehát, hanem vett egy ollót, és föl-vágta az alvó farkas hasát.

Már az első vágások után meglátott a farkas bendőjében egy piros bársony pártát. Még egy néhány vágás, majd kiugrott Piroska és felkiáltott: „Jaj, de megijedtem! Jaj, de sötét volt a farkas hasában!” És akkor kibújt a nagymama is, de már alig tudott lélegezni. Piroska rögtön hozott egy pár jó nagy követ és azzal megtöltötték a fenevad hasát. Mikor aztán fölébredt a farkas, el akart illanni, de a kövek olyan nehezek voltak, hogy összeesett és szörnyethalt.

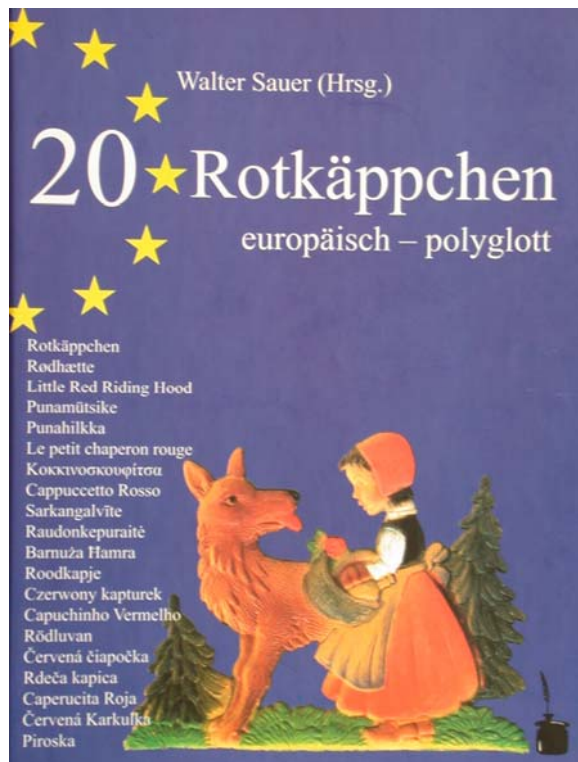
Most már mindhárman boldogok voltak. A vadász megnyúzta a farkast, és hazavitte a bundáját. A nagymama megette a kalácsot, megitta a bort, és újból erőre kapott. Piroska pedig megfogadta: Soha többé nem térek le az útról, és nem megyek be az erdőbe, ha egyszer édesanyám megtiltotta.

Da waren alle drei vergnügt; der Jäger zog dem Wolf den Pelz ab und ging damit heim, die Großmutter aß den Kuchen und trank den Wein, den Rotkäppchen gebracht hatte, und erholte sich wieder, Rotkäppchen aber dachte: »Du willst dein Lebtag nicht wieder allein vom Wege ab in den Wald laufen, wenn dir's die Mutter verboten hat.«

— — —
Piroska* : A „Rotkäppchen” szó magyarul Pirospártácskát jelent.

Magyar fordítás: Faragó Zoltán
www.farago.info

— — —

Forrás:

Walter Sauer (Herausgeber):
20 Rotkäppchen –
europäisch polyglott
Edition Tintenfass, Neckarsteinach, 2005
www.verlag-tintenfass.de
ISBN 3-937467-09-2

Piroska – húsz európai nyelven
Rotkäppchen – in 20 europäischen Sprachen
Little Red Riding Hood – in 20 European
languages

